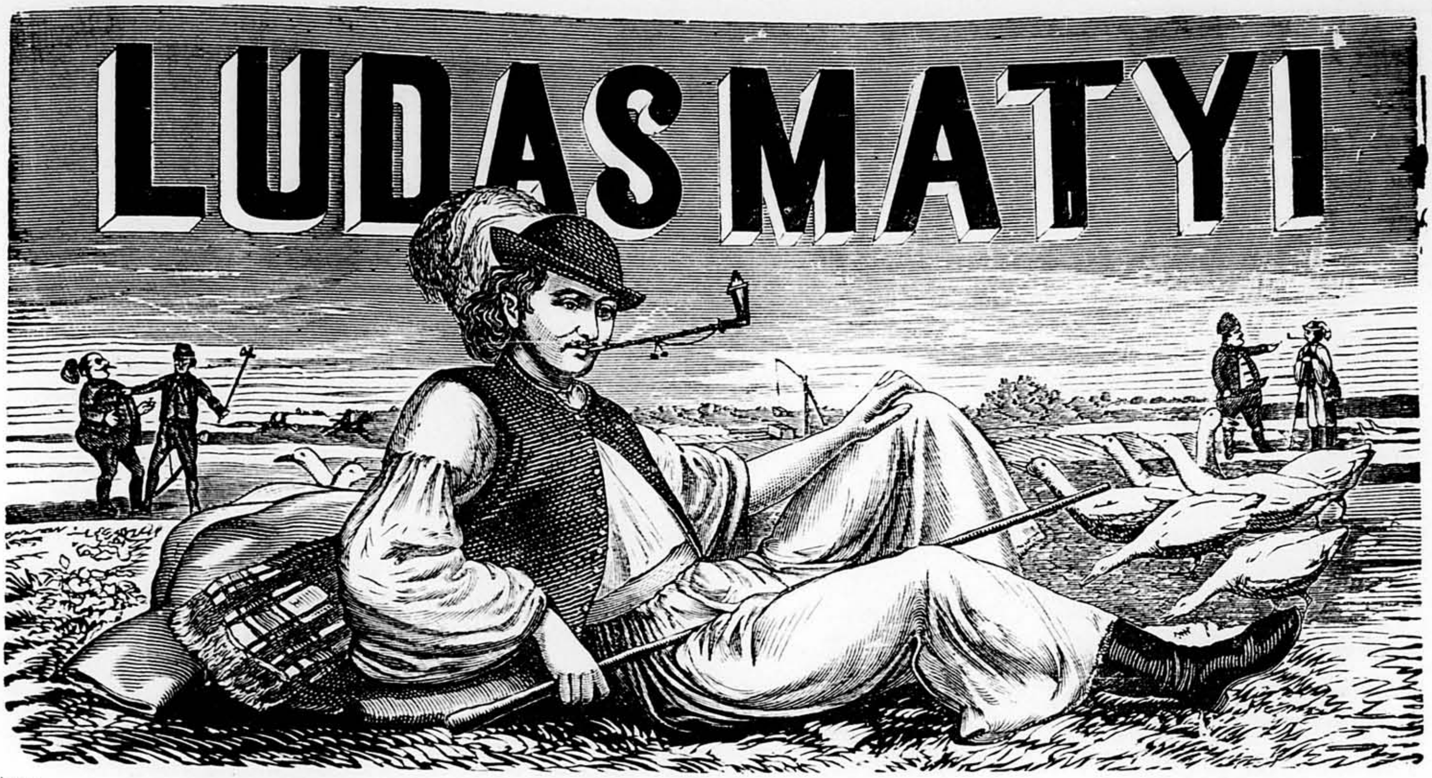

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.	Budapest, jun. 8. 1873. 23-ik szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.	Szerkesztői iroda: Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Mac-Mahon levele a pápához.

Kegyelmes atyám!

Megkaptam kegyelmességednek azt a levelét, a melyben engemet, mint a köztársaság ujdonsült elnökét, valami vad ultramontán ösztönöktől elragadtatva, — pápai áldásával tetőtől talpig elhalmazott.

Valóban a porosz hadaktól nem ijedtem meg annyira mint ettől a kegyelmes áldástól.

Rosz jel gondolám! midőn papok gratulálnak, papok, kiktől régen elfordult nem csak az emberek, hanem még az isteni gondviselés irgalmassága is.

Szinte kirázott a hideg ettől az atyai ragaszkodástól.

Ha visszagondolok arra, hogy feledhetetlen gazdámat és protektoromat, III-dik Napoleont is a papokkal való cimboráskodás, — s azok gonosz érdekeinek dédelgése vezette a bukás ösvényére, ugy csak el kell szomorodnom nekem is, — mikor ezek a csuhás ördögök, bennem mintegy érdekeik, és sötét vizióik mentorát képzelve, — egész tömegesen sorakoznak állásom hajója mellé.

A hajótörés ily szövetségesekkel kikerülhetetlen.

Én tisztelem kegyelmességed őszfejét s hódolója vagyok mind azon martyroknak, a kik becses életüket az emberiség bűneinek megváltásáért, a kinpadra letették, — de instálom alássan kegyelmességedet! ma már a villany és gőzerő alkalmazása korában, annyira előhaladott, és felvilágosult időket éllünk, miszerint az emberiség nagy része éppen nem kivánja azt, hogy a papok ő érettük izzadjanak, már csak azon egyszarú oknál fogva is, hogy igy nekik ama világtörténelmi hirre vergődött **„papzsákot“** *folytonosan tömni kelljen.*

Mert tudja azt ma már minden halandó, hogy kegyelmetek szent atyám! telhetetlenek.

Meg lehet ez a pápai áldás is onnét vette eredetét, hogy szentséged engem tökéletesen az ultramontán párt zsoldjában álló fajankónak tart, s igy képesnek minden kamasz dolgok elkövetésére, a melynek csak ezen bicskás pártnak érdekeivel öszhangban állanak.

Csalódik szentséged!

Napoleon gazdámnak is eleget tanácsoltam én azt, hogy miután a papi párt Európának okosabb és felvilágosultabb közvéleménye előtt lejárta magát, — ne fraternizáljon e romlott bandával, — de a koma nem halgatott rám, — s utolérte őt az a fátum, a mely ily körülmények között mindenkinek fenekére ver.

Tehát szent atyám hagyjon békét nekem is az egekre kérem!

Azt az áldást, a mit kegyelmességed nekem küldött, most is már ugy tekintem, mint ha a leendő boszuháborujában a poroszok ellen, egy döntő csatát vesztettem volna.

Már is rosz szemmel néz e miatt rám a radikális párt.

De rosz szemmel néznek rám mind azok, a kik a civilizáció, a haladás, és a józan irány követését várják tőlem, mint republikánus elnöktől.

Esedezem tehát szent kegyelmességednek, miszerint tekintetbe fogja venni a fentemlitett fontos, s az állam jótélétére, s franciaország biztonságára vonatkozó körülményeket, — s megkimélend a jöröben engemet, — pápai áldásaitól,

Ha pedig nem! s ezekkel továbbra is üldözend csalhatatlanságod, ugy biztositom szentségedet, — hogy kitérhessek elöle, — tehát rövid idön kálvinistává leszek.

Lantomhoz.

— Óda. —

Bodoritott haju égi múzsasereg
Mennyei ihlettel óh áldj meg engemet!
Költői taligám égi kulimásszal
Khend, hogy haladjon a leggyorsabb villámmal!
S te ébenfa-lantom, ezüst-szál hurokkal
Indits bámulatra, hogy mint a hurokkal
Átszoritott nyakban megáll a lélekzet. —
Álljon el a szufla, ha hallnak tégedet.
Eszméd szökkenése legyen merész, bátor,
Mint a medve tánca, melyet az utcákon
Barna oláh ficsór táncoltat oly bájjal,
Hogy sokan bámulják fülig tátott szájjal.
Repülj oly bátran, mint a cserebogarak,
Ne törődj azzal, hogy neki mégysz a falnak.
Hisz ha neki mentél, fölkelhetsz majd ujra,
S ismét elkezdheted utad . . . nagyot fújva.
S végre is, nem csuda, ha elesel épen,
Szamár is elesik csuszós sima jégen.
Már pedig a költő nem is más, mint pusztán
A ki frázis-jégen nagy fülekkel csuszkál.
Azért nem is lehet oly rosz néven venni
Hogy költeményekben néha-gyakran lelni
Rettentőkép hasra esett eszmecsutkát; —
Mindenkin megesett ez, ki jégen csuszkált. —
És továbbá legyen hangod fenkölt, zengő,
Mind a zöldfü között bájosan csicsergö
Széntfekete tücsök ábrándos zengése,
Vagy mint a riasztott kecske mekegése.
Változatos legyen hangod: vékony, vastag,
Mint a minő hangot boros hordók adnak,
Hogyha vagyon egyik félig, másik teli,
A midön a gazda sorba veregeti;
Vagy mint fülmiledal, hogyha zöldel a lomb,
A szeráfok hangja legyen bikkfa-kolomp
Áriádhoz képest. Zengj te olyan szépen,
Hogy hajnal hasadjon éjfélkor az égen.
Hogy minden halandó, a ki hangod hallja,
Örömében fülét azonnal befogja.
Szóval: eszméd, hangod, legyen rettenetes,
Fület siketitő, csiklandós, zengzetes,
A retteneteset a bájossal lágyitsd.
Ha szűk észre találsz, elegendőn tágitsd,
És a buksi fejbe sok poézist töltsél.
Te légy az igazi nürnbergai tölcsér!
Nyerd ki számomra az iglice-koszorút,
Azon fog örökké rágódni

Kakadúd.

Mese.

Volt egyszer egy kétfejü sas, meg egy négylábu jeges medve. Egyikben sincs semmi csodálatos. A jeges medvének kedve kerekedett vizitbe menni a kétfejü sashoz. Leereszkedett tehát ez hozzá és mondá:

— Bundás barátom én nagyon szeretlek tégedet.

— Én még jobban, — felelt a bundás — mert szeretnélek megenni.

Odajött a róka és szólott:

— Mindaketten igen szeretitek egymást; csakhogy mig te, sas barátom, kétfejü és kétnyelvü lévén több szerelmet vallhatsz, addig a bundás koma téged négy lábával könnyebben agyon ölelhet.

Kassai nóta.

Károlyi gróf azt hiszi,
Kassa követnek teszi.
Pedig aztat ne higyje,
Semmi. — semmi se lesz belőle!

Hasli Múzes thodomángyus, phulithikális és kültüi levele.

Khedves Ludasus Motyi!

Vadjok én is utt, a hul a mádi zsidú, azaz: sokat uthaztam, mégis maradtam utthun, s nem el jotottam a djenerü Bicsbe, huva szándékultam magamat, hol a világkhiállithás világraszúlú nevetséges nevezethességeit, a khifurditutt zsebű bonkhárukat ingyen motogatnak. Thürtént phedig ez az én hátra maradása ogy: hodj mikur menthem Thüskhevárra, hát muntha az én khereke: khetty, — mikur kuczugtham Dumbuvárra szultha az én kherekhe: kotty, — és mikur érthem Khapusvárra, hát fröcscsente szét, és muntha az én kereke: reccs! — a mikur is az én szegin asszonteleségem a bübájus Rüfkhele a mi ülthe magát a fharán a fharába, fordoltha fül odj, mint láthatunk asztat az ábécében az üreges V betürül, a mi valamennyi lábával az égnek khapaszkodgya. Mindezekbül khedves Matyi! kküvetkezeteskedheccz, hogy hejes uka vult nekhem a bécsi óttyárul valu visszamaradásra, és jul teszek, hodj ülök magamat be a bultba, a hol irum ollan khülthemén dalukhat:

I.

Bécsi thúzsde gyászbo van borulva:
Nem khelendú phapirus-bankhuja,
Túzsér orak hurgyák hosszú khépet
Bogyellárus ürülése végett.

Bécsi tüzsde gyászbo van borólva:
Ránehezült khupasz Bizmark ójja, —
Hál isthennek! csak hodj valahára
Hurkut német húz német nyokára.

II.

Mély phukul fenekhin
Naphuleun lelkhe
Ürvendezi nogybon
Tháncra kherekhedve.

Mert ürdügi hirek
Utt alant igy szólnak:
Naphuleun Lulu —
Császár lesz ma-hulnap.

Lassan sátán! lassan
Azzal a nogy tánccal,
Nincs még a francia
Megkhütüzve lánccal,

Mac-Mahon vak szulgád
Sincsen vasbul gyórva, —
Mért ne számithatna
Hát edj szál gulyóra?.,

III.

Megruthadt a Cshemegének fele,
Sukan mungyák: ki vele, ki vele!
Igazság-ügy phumpás phaluthábo
Ilen gyömölcs khulerát csinálja.

De a jubbpárt — mint a khit khibélelt
Azmudithul származutt rusz lélek –
Lapuk utján egyre hanguztattya:
Hodj Cshemegét ü bizonj nem haggya.

Nu, nyalánk phárt! hodj ha vadj még gyermek,
S ilyenekben phákusztus a nyelved —
Tarts meg ütet, s odj lakj júl belülle,
Hodj a hideg khigyütürjűn thüle.

Khivánuk;

a thodós Hasli Muzes m. k.

a mi maradom és vadjok mindenpféle thodomángyus, phulithikális, kültüi levelelek iruja és madjar izraelitu notorál puét.

Torokfájás ellen.

A pápistáknál az a szokás divik, hogy sz. Balázs napján a torokfájástól való megmenekülés reményében bizonyos templomi szertartást visznek véghez, mely abban áll, miszerint a plebános a hivek mindegyikének álla alá két keresztbe tett viaszgyertyát tesz, imádkozik és megáldja az illetőket.

Szent odaadással tapogatta végig a hivek állát a nyalkai lelkész is. Persze ajtó tárva-nyitva volt a kis bejáró nép hullámzása miatt.

Hanem a plebános megjárta. Másnap mindenki fehér kendővel erősen és vastagon bekötött nyakkal látta őt, — a mi torokfájást jelent. A páter maga a templomi léghuzamot okozta ugyan, de kedves Sárikája igy fejtette meg a dolgot:

„Lássa tisztelendő ur, azért fáj a torka, mert tegnap egyedül magát felejtette el megáldani s az álla alá tartani azt az átkozott viaszgyertyát!"

Népdal.

Kassa város hires város,
Benne csak az ember áros.
Bor és sódor igyen jár most,
— Károlyi grót a csapláros!

Sóhaj.

Haj, Kassa! — oly régóta ismerlek; s most még is szórakozottságomban mindig kasszának ejtem ki a nevedet.

Károlyi Ede gróf.

Eszevesz

1861.

Furcsa istenteremtése
Vagy te édes jó magyarom!
Egyszer a midőn kezedbe
Volt a korbács és hatalom,
Az ebeket, melyek martak,
Kiüzted és kizavartad.

Levél a vidékről,*)

(rimes prózában a kormányhoz és a szászokhoz.)

Mélykegyelmü magyar kormány!
Roszat csinálsz olyan formán,
Ha megadod azt a szásznak
Mit olyan régen hajhásznak.

Magyar, német, román, örmény
Kér, hogy legyen közös törvény.
„Egyenlő-jog!" ezt kiáltják;
Csak a szásznak kell kiváltság.

Mért kell neki több mint másnak?
Másnak vermet miért ásnak? —
— Magyarhonban Szászországot
Még a jó isten sem látott!

Magyar kormány, országgyülés!
Vagy huncfut, vagy együgyü lész,
Ha a többség ellenére
A szomszédnak jársz kedvébe.

Jámbor szomszéd! szász atyafi!
Ne légy épen oly nagy csacsi.
Ne kivánj lehetlenséget,
A világ kinevet — téged....

Matyi.

*) A „Nemére" székelylap után közöljük.

politika.

1873

És most, midőn ismét ur vagy
Édes jó bolond magyarom!
Midőn kezedben a korbács,
Kezedben van a hatalom,
Hogy megmarjon, az ebeket
Ujra hozzád édesgeted.

Igen! most juta eszembe.
Hadd kérdjelek rögtön szembe,
Te vagy az a kulturnemzet,
A ki minket ujra nemzett? —

Te vagy a civilizátor,
Ki másra minden jót rá-tol? —
— Ugy van te vagy, csak hogy ne mond,
Mert elhiszi a ki — bolond.

Most sem kivánsz azt a mi jó.
Ez hát a kulturmissio?
— Dicsérd magad, nekünk nem kár,
De „Eigenlob stinkt" ugy-e bár?

Tanfy.

Pazár-féle tárgyalás.

Pazár védője, dr. Schulhof Géza ügyvéd ékesen mondott védbeszéde után

Szalmásy védője, Füzesséry Géza igy szól:

Tekintetes tszék! Rövid leszek, s csak arra kivánom a figyelmet forditani, mint a t. tszék Pazárért ékesen elmondott védelemből meggyőződhetett, hogy nálunk szomoru viszonyok uralkodnak, mikor magukat hiresnek tartó ügyvédek, diplomatikus emberek, juris doktorok ily fogalmakat árulnak el, s méltán kérdem, valjon lehet-e azt bünül beszámitani egy olyan együgyü tudatlan embernek, mint Szalmásy, ha az incriminált okirat aláirásaker hasonló fogalommal volt, mint dr. Schulhof. Ezen okon kérem őt felmenteni.

Nesze neked hires Schulhof!

Magna ingenia conveniunt.

A „Csodabogár"-nak és „Bolond Miská"-nak mult heti száma ugyan csak öszvevágott. Például:

Csodabogár.

48-as v.: Lássa a' Brettschädel fonógyára is megbukott a börzeválság következtében.

J. v.: No ez a fonógyár is sokat befonhatott.

Gazdasági és üzleti észleletek a mult hétről.

Zöldség nagy keletnek örvendett holmi Pauler-féle beszédekben, *borsóban* sem volt hiány, melyet leginkább az ellenzék szokott hiába a *falra hányni*.

Külföldi cikkek közt kitünt a *füge*, melyet Bécsből mutattak az önálló magyar bankra; a *bors*, melyet ellenzék tört a kormány orra alá. Egyébiránt *csemeghe* dolgokkal bőven el voltunk látva.

A mesterségek általában pangottak; kivéve a *fosztogatás mesterségét* — a bécsi börzén és vendéglőkben.

Legnagyobb keletnek örvendett egész hét folytán a *szurok*, miután a bécsi tózsde miatt még most is tömérdek ember *szurkol*.

Bolond Miska.

A.: Olvasta-e, hogy Brettschädel F. fonógyára is félmilliót bukott?

B.: No ez a fonógyár is sokat befonhatott.

Gazdasági és üzleti szemle a mult hétről.

Zöldség meglehetősen mutatkozott — ama bizonyos „váltó"-féle miniszteri beszédben. Tökben sincs hiány, valamint nincs fogyatkozás a hüvelyes veteményeк közt a borsóban sem, melyet az ellenzék szokott a falra hányni.

Külföldről behozott élelmicikkek közt leginkább szerepel a füge, melyet Bécsből mutattak az önálló magyar bank felállítására; a bors szintén jó keresletnek örvend, különösen azon fajta bors, melyet Simonyi szokott törni a kormány orra alá.

A mesterségek általában pangottak a hét folytán, kivéve a fosztogatás mesterségét — a bécsi tözsdén és vendéglőkben.

De legnagyobb keletnek örvendett mégis az egész hét folytán a szurok, miután a nagy Krach után még most is tömérdek ember szürkol.

Zugligeti románc.

Ki a zugligetbe, az ég kiderült!
A publikum mulatni özönlik.
Lesz muzsika, zaj, üde lég, no gyerünk,
Tán helyre sem akadok, elhidd!

Ám bámul a szem; üres asztalokat
Álmos muzsikust, henye kellnert
Lát ottan az ember; oh mennyi sokat
Vártunk — s oda senki ma nem ment!

Jer, látni a zöldet; a lombot a fán,
Jer látni a cserfa virágát…
— Korcsmáros ur ott fityeg a fa bogán,
A szél veri össze bokáját.

Levelezési lap.

Bolond Miska kollegához.

Kedves Miska! jó kolléga!
Bár a lapod cime „bolond",
Mégis jó vigyázni arra:
Mit neked most a Matyi mond:
Ne vegyél fel a lapodba
Olyan sok „csodabogarat"
Máskülönben Lopszem Jankó —
Ágról szakadt árva marad.

Mehádiai vic.

A fürdő publikuma, azaz a doktor urak együt búslakodnak a vendéglő előtt.

Idegen érkezik.

— Kihez van szerencsénk?

Doktor Vizenyős — fürdő-orvoshoz.

„Ő és senki más!“

— Svéd adoma. —

Fényben uszik Svédország ma,
Stockholm város ugy örül.
Oszkár királyt üdvözölik
Az ország fölkentjeül.
Sönderlund az érsek olvas,
Kezében e szentirás:
— „Megvan Oszkár koronázva
Ő és senki más!“

Feltünik az idegennek,
S mosolyog e szavakon.
De a hagyományból véve
Él e szó az ajkon:
Oszkár király öregapja
Károly, itten a hibás,
Hogy a hirdetésbe toldák:
„Ő és senki más!“

Mikoron az ő fejére
Nyomták fel a koronát,
A ceremonia után
Hatalmas ebédet ád.
Készülének rá mindnyájan,
Vala sok hus és tojás...
Károly tudta, mi lesz vége
Ő és senki más.

Leülének az asztalhoz
Magasrangu svéd urak,
Kezdtek enni, — de a király
Felkelt onnan ezalatt.
S szólt egy furfangos svéd nemes
— Szava villámcsattanás: —
„Jóllakott már ő felsége
Ő és — senki más!“

Szerelmi vallomás.

Juliskám, angyalom,
Magadtól ne üzz el!
Szeretlek, igazán
Negyvennyolcas tüzzel.

De ha érzelmimet
Nem viszonzod édes,
S lágy-meleg szerelmed
Lészen bal-középes. —

Szivem Swarcz Gyulaként
Reformálást végez...
Negyvennyolcas tüzem
Deákpárti jég lesz.

A Herkules-fürdőben.

Vendég: Isten hozta édes orvos ur, épen előbb voltak nálam doktor Köszvény és doktor Pilula urak, hiába mondtam nekik, hogy csupán sinecurából vagyok itt...

Doktor: Sine cura? hiszen a vizet csak cura végett issza? Micsoda bajban tetszik szenvedni?

Vendég: Semmiben, semmiben, és most akarom mondani, hogy dacára szabadkozásomnak, mégis mindegyik adott — egy marok jó tanácsot...

Orvos: Doktor Hurut neve országosan ismeretes és uraságod az ő segédkezésére bizton számithat.

Vendég: Jó, jó, köszönöm; de kopogtatnek szabad!

Belépők: Van szerencsénk üdvözölni uraságodat, mint fürdőnk egyetlen látogatóját, mint e fürdőben működő és még be nem mutatott orvosok, névszerint: doktor Kolera, doktor Tüdő, doktor Rák, doktor Szembaj...

Vendég: Elég, elég az istenért, orvos urak, még beteggé tesznek... áldja meg önöket az ég ura és vigasztalja meg a szent lélek ebben a felfordult világban, midőn — az orvosok szorulnak a vendég jó tanácsaira!

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Borbély-stylus.

Valamelyik helybeli hirlapban egy fodrász-borbély tollából az alábbi ékes figyelmeztetés olvasható:

Van szerencsém a tisztelt közönségnek ezen becsületes cipész mestert, névleg B. urat, mint mintakép bemutatni, ki e jelen század korszakában, a müveltség s haladás dacára is, a hol a munkást támogatni, nem pedig lenyomni és keresetében gátolni kell, bátorkodott ellenemben, jogtalan tilalmával elutasitani, a mi részemről nem szép tett tőle — kevésbé bravour sem

Sch. I.
fodrász-borbély.

Rendőri stylus.

A budai lóvonatu vasuti kocsikban ily felirat diszlik:

Kutyák és **személyek** kényelmét akadályozó batyuk vitele szorosan tiltatik.

Kovics,
főkapitány.

A kerepesi után pedig ily felirat olvasható:

Józsefvárosi első gőz favágó
Kávéház

Icig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa.

Mihály gazda: Csak sok a panasz Icig szomszéd! arra a kiállitási magyar biztosságra.

Icig szomszéd: Lássa khend Mihály gazda! oda törekszik ám az a magyar biztosság, hogy azt mondják reá: ez bizon magyar piszkosság.

Mihály: Nini Icig szomszéd! azt hallom, hogy a minden oroszok cárját, minden lépten nyomon egy pár száz rendőr környezi. Talán attól felnek, hogy zsebre dug valami nevezetességet?

Icig: Inkább attól tartanak hallja khend a cs. k. „Krach“ városban, hogy a svindlerek ő csárságát is megtalálják koppasztani.

Zsiga pósta.

Novitiusnak: „Ha majd pap leszek“ cimü versére az a cadencia, hogy majd akkor irjon ön a Matyiba addig csak abrakolja sovány pegazusát.

Merkurius dudásának Promontorban: Azt hiszem, a nagyhirü homeopatha P . . . . . ur szivesen megadja önnek az utasitást. Ha berándul Pestre, keressen fel, talán tehetünk valamit.

Argusnak: Holl urnak a „Magyar leszámitoló és pénz, váltó bank“ vezér igazgatójának, Fischer urral történt összeszólalkozását szellőzteti az „Ellenör,“ és pedig elég komolyan. Elég szamár nyilatkozat volt biz a Holl urtól — a ki magyar kenyeret eszik, hogy „semmit sem ohajt inkább, mint Pestnek összeomlását, mert romjain szeretné élvezni havannája szivarát“.

B . . . . S . . . nek. Igaz biz a, hogy a közelebb közlött képek, már ismeretesek; dehát nem képzeli ön azt a bosszantó helyyzetet, a mibe egy rajzolónak gondatlan, vagy elhibázott müve az utolsó pillanatban sodorja a szerkesztőt. Ilyen malőrökkel küzdöttünk a lefolyt pár hét alatt. De azért reményljük, hogy pardont kapunk.

☞ **Egy humorisztikus képrajzoló kerestetik.** ☜

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.